

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 25194

гр. София, 18.07.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ**

като разглежда докладваното от **ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ** Гражданско дело № 20231110136877 по описа за 2023 година

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 18.07.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II Г. О., 156-ти състав в закрито заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ВАСИЛ АЛЕКСАНДРОВ

като разглежда докладваното от съдия Васил Александров гр. д. № 36877/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 122 ГПК.

Подадена е искова молба от „Г.“ ЕООД срещу „Е.“ АД, като се поддържа, че ищецът бил наемател на магазин, находящ се в гр. Л.. Поддържа, че при ответника за имота била открита партида за начисляване и заплащане на потребената ел. енергия. Поддържам че с писмо от м.02.2023 г. ответникът го бил уведомирал, че е извършена проверка на СТИ, като във връзка с това с оглед ПИКЕЕ щяло да бъде извършено преизчисление на количеството ел. енергия, като към писменото бил налице и Констативен протокол. Навежда доводи, че с последващо писмо и протокол от 27.03.2023 г. и 04.01.2023 г. му била начислена сумата от 4150,72 лева – дължима цена за преизчислените количества ел. енергия, мрежови услуги и задължения към обществото. Излага съображения, че не дължи претендираната от ответника сума, тъй като не били налице основания за начисляването ѝ, а размера бил произволно определен, като не била съобразена релевантната нормативна база. Прави доказателствени искания за приемане на писмени доказателствени средства, както и да бъде допуснато събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане за обстоятелства свързани с ползваната в обекта ел. енергия и извършваните проверки, вкл. във връзка с проверките и измерванията на СТИ. Иска да бъде признато за установено, че не дължи на ответника претендираната сума, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като направен отвод за местна подсъдност. Твърди, че с оглед ПИКЕЕ приложими за процесния период са налице основания за извършване на преизчисление на ползваната ел. енергия, което

обосновава подробно. Поддържа, че ищецът не спорел, че бил потребител на ел. енергия, поради което между страните била налице облигационна връзка. Навежда доводи, че на 04.01.2023 г. служители на ответника били извършили проверка на СТИ, поради което и с оглед спазването на ПИКЕЕ било изпратен и сигнал до МВР, като на проверката присъствал и служител на МВР и независим свидетел, за което бил съставен и протокол – като за доказателствената стойност на последния се излагат подробни съображения. Освен това проверката била извършена и в присъствие на представил на ищеца. Излага съображения, че проверката е констатирила, че електромера не работи изправно, като същият бил подменен с нов по БДС. Твърди, че електромера е бил надлежно изпратен за проверка, по която било констатирано, че същият не отговарял на изискванията за точност на измерването и нямало възможност да се извърши метрологична проверка. Инвокира съображения, че процесната корекция е била извършена с оглед проверката, за което била издадена и фактура, а потребителят е бил надлежно уведомен. Твърди и аргументира, че са налице основанията по ПИКЕЕ за извършване на процесната корекция. Прави доказателствени искания за приемането на писмени доказателствени средства, както и за допускане на СТЕ по задачите поставени в отговора на исковата молба, както и за допускане на свидетели при режим на довеждане и призоваване за установяване на обстоятелства свързани с извършената проверка, както и по реда на чл. 192 ГПК да бъде задължено МВР да предостави информация дали е налице сигнал във връзка с процесната проверка. Иска отхвърляне на предявени иск. Претендира разноски.

С Определение № 515/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2023 г. по описа на РС – гр. Ловеч, съдът е прекратил производството по делото, като е взел предвид направения отвод за местна подсъдност. В определението са изложени съображения, че не следвало да се приложи разпоредбата на чл. 113 ГПК, тъй като текстът се отнасял само до физически лица, а не и до юридически лица. Отделно от това сочи, че страните не отговаряли на изискванията за „потребител“, съобразно § 13, т. 1 ДР на ЗЗП.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид обстоятелствата по делото, намира следното:

Според правилото на чл. 118, ал. 1 ГПК всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно.

Съдът счита, че не може да сподели доводите и изводите на Районен съд – гр. Ловеч, които са обективирани в Определение № 515/05.06.2023 г., постановено по гр. д. № 570/2023 г. по описа на РС – гр. Ловеч.

В правилото на чл. 113 ГПК (Изм. – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г., доп., бр. 100 от 2019 г.) е предвидено, че исковите на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния. Образованите дела се разглеждат като граждански по реда на общия исков процес.

При извършено граматическо, телеологическо и историко-политическо тълкуване на посочената норма на процесуалният закон (вкл. с оглед мотивите за приемането ѝ) може действително да се достигне до извод, че същата касае на пръв поглед само потребители – физически лица, както правилно е посочил в определението си Районен съд – гр. Ловеч. Това обаче действително не е такава. Вероятно законодателят е бил действително воден от идеята за защита на потребителите по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Въпреки това, трябва да се вземе предвид, че текстът нормативно е формулиран по-общо – не се прави разграничени между физически и юридически лица изрично. Този извод на Районен съд – гр. Ловеч, вероятно е основан само на граматическо тълкуване на израза „потребител“ и неговата систематика със ЗЗП. Фактът, че законът предвижда настоящ или постоянен адрес не изключва възможността с оглед наличието на специален закон и във връзка с него, текстът да се тълкува *mutatis mutandis* (т. нар. съответно тълкуване), което за юридическите

лица би означава – седалище и адрес на управление.

Логиката на процесуалният закон обаче е друга – отчетено е, че извън общите материални закони, които придават едно или друго качество на лицата, които са страни в гражданския процес, което качество има и процесуално значение, са налице и специални материалноправни закони, които също имат дефинитивни норми. Действително с оглед § 1 ЗЗП специалните закони не могат да изключат потребителската защита на лицата дефинирани като потребители по § 13, т. 1 ДР на ЗЗП, но специалните закони могат да разширят потребителската защита, вкл. по отношение на юридически лица – или поне в определи хипотези да им придават качеството „потребител“. Процесният случай е точно такъв, тъй като ЗЕ е в отношение на *lex specialis derogat legi generali*, тъй като съгласно § 416 ДР на ЗЕ "Потребител на енергийни услуги" е: а) (изм. – ДВ, бр. 35 от 2015 г., в сила от 15.05.2015 г.) краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или б) ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Дори от граматическото тълкуване на дефинитивната норма на ДР на ЗЕ се установява, че всъщност специалният закон не разграничава качеството на „потребител“, дали касае физическо или юридическо лице. Това води до извод, че тъй като процесуалният закон също не разграничава качеството, а оставя приложението на процесуалната норма на чл. 113 ГПК на придаването на качеството на „потребител“ от материалноправната уредба, то очевидно при подобна специална уредба както при ЗЕ е възможно и юридическо лице да има качеството потребител. Нещо повече, ако се прочете ЗЕ, вкл. в отменените му разпоредби и ПЗР систематично ще се види, че законодателят изрично предвижда **битови и стопански потребители** на различни видове енергия. Тоест, очевидно самият законодател дефинира общо извън тясното разбиране за потребителска защита и потребителско право по ЗЗП.

Накрая следва да се отчете и още едно обстоятелство – според нормата на чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК по спорове, възникнали от преки отношения с техни подразделения или клонове, исковите могат да се предявяват и по тяхното местонахождение. Действително ответникът в настоящото производство няма регистриран клон гр. Ловеч, но се поставя въпроса какво законът има предвид под подразделение. Очевидно е, че това е относително самостоятелна структура в юридическото лице, която има относителна самостоятелност и отговаря за определени операции – напр. доставка на ел. енергия за съответна област и заплащането чрез подразделението на ел. енергията, респ. сключването на договори чрез съответното местно подразделение.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че производството неправилно изпратено на Софийски районен съд по местна подсъдност. При това положение приложимо е правилото на чл. 122 ГПК, като следва да бъде повдигната т. нар. отрицателна препирня за подсъдност между Софийски районен съд и Районен съд – гр. Ловеч, която да бъде разгледана от Софийският градски съд.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 36877/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ПОВДИГНА ПРЕПИРНЯ ЗА ПОДСЪДНОСТ на основание чл. 122 ГПК между Софийски районен съд и Районен съд – гр. Ловеч.

ИЗПРАЩА делото на Софийският градски съд за разглеждане на повдигнатата

препирня за подсъдност.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____